

Karel Hloucha - Nedobytná pokladna

V Novém Luxoru, šestimilionovém městě státu Páran, jednom z deseti států nové Jižní Federace (A.F.) stal se tento příběh.

Třicet let po hrozných válkách, které zpustošily Jih od Panamy až po Magalhaens. To již se zapomnělo na kouřící trosky a děs Létajících Jedů a nový blahobyt a nová bohatství naplnila změněnou zemi.

Poslouchejte dobře, vy Hledači Pokladů, a nerušte ani pohybem očního víčka moji povídku!

Neboť léta již tlačí na spánky mé lebky a vyrušení mne bolí, Hledači Pokladů.

Věztež tedy, že v Luxoru žil tehdy Modrý. Byl zasvěceným Mistrem a takový už se nezrodí.

Byl velkým vědcem a patřil k nejvyšší třídě Společnosti, dříve než zmizel v Podsvětí.

Proč zmizel mezi Zavržené, nikdy nikdo se nedozvěděl, ani já, ač hledal jsem léta ve Velikých zápisech.

V tu dobu, Hledači Pokladů, kdy hraje tato povídka, byl Modrý již starý muž. Vychrtlý jako mumie Ramsova, byl jí také velmi podoben. Ale jeho vyschlý obličej byl temně modrý, vůbec jeho kůže byla modrá.

Jedenkrát prý při chemickém pokusu nastal výbuch. Jeho kůže zmodrala navždy.

Na vrcholu jeho hladké, lysé lebky vlál chochol sněhobílých vlasů.

Jeho tělo bylo ochromeno od té nehody, jeho ruce zaschly, a byl zavěšen a pohyboval se v mechanickém lešení, které sám zkonstruoval a dal seříditi.

Jeho lidé říkali tomu Trůn.

Úkryt Modrého byl uprostřed Luxoru a v nejlepší Čtvrti a nikdy, slyšíte *nikdy*, policie Bohatců ho nevypátrala.

Ze svého domu řídil své geniální a úspěšné operace.

On jediný přivedl Organizaci k dokonalosti.

On to byl, který objevil a vychoval Leona, o němž snil, že odevzdá mu vládu Podsvětí.

Musíte vědět, že Modrý byl nezničitelný.

Všechno úsilí, kterým Bohatci snažili se ochrániti své poklady, rozplývalo se vniveč před jeho génem.

On to byl, který v mládí zdokonalil staré oxyacetylenové taviče na nový kov aurium.

Om to byl, který pracoval Crowthersovou elektrickou okružní pilou a přetrumfl vlastní směsí tři tisíce stupňů thermitu (směs hliníku s kyslíčkem železa) o 800 stupňů Celsia.

On to byl, který proti Selenovým očím provedl jednoduchý, vítězný tah.

Jeho lidé, kteří pracovali v místnostech chráněných očima, nepoužívali zkrátka světla, jehož nejmenší paprsek byl by uvedl v činnost všechny poplachy místa.

Nepotřebovali jich.

Vycvičil v Umění řadu lidí pečlivě vyhledaných, kteří byli rozenými nyctaloskopy a viděli v čiré tmě jako ve dne.

Dovedl už takovými jednoduchými prostředky zlomiti osten i nejsložitějším zařízením.

Pokladnám, ponořeným se vodních basinech, se smál.

Modrý měl všude své vyzvědače a oddané přívržence, od nejvyšších úředníků země až k poslednímu

nakladači na Uruguayi.

Tato organisace fungovala bezvadně. Neboť neúprosná Smrt stála hned za zrádcem.

V tu dobu největší poklady A.F. nahromadil Ricardo Sanabria.

Vydřel biliony z exploatace Země Grahamovy, kde doloval Polarium.

Ale o to tu nejde, Hledači Pokladů.

Vás více bude zajímati, jak své přebytky Sanabria vtělil do Unikátů Světa.

On vlastnil Sedm Smaragdových koulí, přivezených z Tibetu. On měl všechny zlaté Diamanty, nalezené v podzemních útrokách khmerského Angkor - Vatu. On měl tři Betaigeuzy, a vy víte, co to je. To byly první a poslední tři umělé drahokamy, které vyrobil geniální Marc Avory dříve, než jeho tavičnický pec ho strávila a jeho tajemství s ním.

To jsou ony kameny, které mění vždy po čtvrt hodině barvu. Živé kameny se jim říká.

Vidím, že vaše oči žhnou, Hledačové, a vaše rty jsou suché.

Nebudu dále drásati vaše touhy líčením Perel Růžového Klanu, budu vám raději vyprávěti povídku Nedobytné Pokladny.

Ricardo Sanabria byl ohyzdný lakomec s otlým břichem, který pro zabezpečení svého majetku dovedl obětovati vše.

A získal také Francise Merlina, a ten na jeho poklady vytvořil Nedobytnou Pokladnu. Mnoho se šušovalo o této Věci, jejíž padněro bylo nácpano dýmanty, smaragdy a živými kameny.

Vyzvědači Modrého, kteří vnikli až do centrální kasematy paláce Sanabrioiva, ušli ji jen za dne a na okamžik.

Bylo prý to ohromné vejce, zakotvené špičkami ve stropu a podlaze kasematy. Kolem byly jen hladké, lesklé zdi z teluritového betonu. Dobře.

Modrý usmyslil si vyprázdniti břich největší pokladny světa a oznámil to také stručně Ricardu Sanabrioiv.

Byl posedlý tou ideou.

Měla být vyvrcholením a závěrem jeho slavné činnosti.

Ricardo Sanabria se smál jedovatě.

Vzkázal Modrému do podsvětí, jen aby přišel a bral.

Jestli se mu podaří, sníží se on, Ricardo Sanabria tak, že vezme si Noru za ženu. To byl výsměch a nejhorší urážka.

O Noře, nejhezčí dívce A.F. (Jižní Federace) kolovaly jen legendy.

Ne, ona sama byla legendou a bájí.

Kdo ji viděl z lidí Podsvětí?...

Modrý střežil žárlivě svoji krásnou schovanku před zraky světa.

Byla prý zaměstnána kdesi na jedné estancii Modrého, daleko v krajině Llanosů.

Někteří říkali, že někde u Villa Maria, jiní že v Llanosech na Vermejo.

Nikdo nevěděl nic.

Navštěvovala ho někdy na jeho pokyn v Novém Luxoru a vždy jen za noci a letadlem

Když Modrý vyslechl odpověď Sanabrioivu, Hledačové Pokladů, hrozně se rozzuřil. V takovém hněvu se nepohnul, nezměnil tvář. Jen oči jeho žhnuly strašlivě a bílá hřeben vlasů zježil se na přílbě

jeho holé lebky.

Hned si dal předvolati Leona.

Leon, Hledačové, byl nejhezčí hoch, pružný jako jaguár, silný jako tapír, velikých očí, podobných černým hvězdám, moudrého Čela.

Jeho umění ovládalo všechny obory a všechna tajemství, jimiž pronikl Modrý A k těmto vědám, hledačové Pokladů, družilo se Mládí, které z něho Činilo Boha, a které už Modrý nikdy všemi svými chemickými kouzly nemohl pro sebe přivolati.

A tehdy Leon stál uprostřed síně, zářící a krásný, a Modrý objížděl ve své zuřivosti kolem něho na svém pohyblivém trůnu z lesklých pák a drátů.

Musím vám říci, vy Hledačové, že Leon spatřil kdys Noru a od těch dob mysl jeho naplněna byla jejím obrazem.

Tehdy Modrý, který o tom věděl, poručil mu jíti a vybrati pokladnu Sanabriovu a za odměnu toho nejvyššího výkonu určil mu Noru.

Stále a stále objížděl Modrý kolem svého žáka a kruhy jeho se úžily.

Až pak rázem zastavil těsně před ním, tváří v tvář.

Šeptem řekl mu poslední tajné instrukce.

Již již chtěl ho propustiti, když náhle si něco připomenul.

"Nezapomeň," děl vážně, "*pohladiti záda hrbáčova*".

A Leon zdvihl svalnatou paži vzhůru k nebi, k přísaze a odešel.

Nikdy už nespatriil Modrý svého žáka.

Nikdy nespatriila Nora Leona.

To, co se stalo, dozvěděl se Modrý teprve za dlouhé tři dny, nejdelší lhůtu, kterou kdy v životě musil čekati.

Po celý ten čas čekal prý nehybně ve svém stroji, nepřijímaje potravy, nepromluviv slabiky.

A stalo se toto, Hledačové Pokladů!

Leon uvedl v pohyb celou organisaci. *Učinil nejpečlivější přípravy. Ale zapomněl pohladit záda hrbáčova.*

Dostal se však lehce do paláce Sanabriova.

Byla noc plná kořenné vůně a zasypaná hvězdami, kdyžtě opustil zahrady a nah, pokryt jen průsvitavou vrstvou tuminu, který bránil otiskům a pachu těla, opatřen universálním Nástrojem přiblížil ke kasematě.

Překonal tisíceré nástrahy a opatření rafinovaných sluhů Bohatce, vnikl do šachty padáku a podrobně předem poučen o situaci, spustil se jícnem k okružní cestě, obtáčející Pokladnu.

A tam se srazil s Ricardem Sanabriou.

Prokletý Bohatec neměl spánku a jako bičované zvíře běhal co noc osvětlenou a zářící galerií kolem Pokladny.

Leon učinil ho neškodným dříve, než mohl ztropiti poplach.

Pomyšlení na urážku, kterou tento ohyzdný tvor učinil Noře, vehnalo ho v šílenou žárlivost.

Leč když pak uvolnil přístup k místnosti Pokladny, měl asi náhlý nápad. Chtěl, aby Bohatec přítomen byl jeho triumfu.

Vrátil se tedy pro Sanabriu a vleka jej zlehka pod paží, vhroužil se do místnosti Pokladny.

Byla ponořena v temnotu.

A uprostřed, jemně zpívajíc, točila se Šílenou rychlostí Nedobytná Pokladna. Byla hnána strašlivě silným motorem v jejím nitru umístěným, který byl automaticky spouštěn v určité hodině večerní a sám se zastavoval ráno.

Neboť nikdo nesměl beztrestně spatřiti Pokladnu v pohybu.

Žhoucí znamení kroutila se v démonicky vypočtených obrazcích po jejím povrchu. Každý, kdo na ni pohlédl, byl okamžitě "uchopen za oči" a fascinován.

Nemohl se pohnouti, vy Hledačové pokladů, považte, *musil* celou noc zírat na tu hroznou točící se věc, po které běžaly závratné světelné blesky. Vytáhla z něho mozek.

Vy už tušíte, Hledačové, co bylo dále.

Ráno, když už ta hrůza stála nehybná a neškodná, pokladníci vzbouřili dům. A Francis Merlin, tvůrce Nedobytné pokladny, byv zavlán, podíval se chladně na dvě blbě se usmívající a blekotající bytosti, sedící na podlaze betonové kasematy mezi koulejšími se smaragdy a jiskřícími brilianty.

"Do ústavu idiotů," řekl hrubě a odešel...

Nevím dále nic o osudu Leona a Nory, ale vím, že Modrý, když mu doktor Bjarko, jeho tajný agent podal zprávu, ani se nepohnul.

Jen jeho bílý hřeben se vztyčil.

"Malé nedopatření, doktore," řekl hlasem suchým jako poušť Chubut. "Malé nedopatření. Zapomněl jsem -vyrvati oči Leonovi!..."

A věztež, Hledačové, že měl plnou pravdu. Jediný člověk, který byl by dovedl otevřít Nedobytnou Pokladnu, jejíž obsah zhltna pak státní pokladna (jako drak požírá draka) - jediný člověk byl by Slepec, jehož zrakem je hmat.

Nebylo to nic pro hvězdné oči Leonovy, sršící Láskou -